

Hodočašće povjerenja na Zemlji u Rimu

Od Kigalija do Rima

Mjesec dana prije Europskog susreta u Rimu, postaja «Hodočašća povjerenja na Zemlji» održana je u Kigaliju, glavnom gradu Ruande, od 14. do 18. studenoga. To je bila treća afrička postaja nakon Johannesburga, u Južnoj Africi (1995.) i Nairobija, u Keniji (2008.). Sudionici susreta stigli su iz cijele Ruande, regije Velikih jezera istočne Afrike te izvan – više od 8500 mladih iz 35 zemalja ugošćeno je u 4000 obitelji.

Iz Kigalija smo dvojica moje braće i ja otišli u Gomu, u Sjeverni Kivu, baš nakon što je zbog nedavnih nemira nekoliko desetaka tisuća raseljenih obitelji preplavilo grad.

Ruanda je prošla kroz razdoblje velike patnje. Sjećanja još žive, rane su još uvijek otvorene. No, zemlja se ponovo diže na noge. Divimo se onima koji donose suosjećanje i iscjeljenje, brinući se, na primjer, o siročadi kao da su njihova vlastita djeca.

Ono što smo donijeli iz Ruande iznad svega je poziv na pomirenje. Crkva želi pridonijeti dubokom pomirenju, ne prisilnom suživotu, nego pomirenju u srcima. To je poziv svima nama: kako možemo pomiriti ono što se čini, a možda i jest, nespojivo? Nismo osuđeni na rezignaciju ili pasivnost, jer je Krist došao pomiriti ono što se činilo stalno suprotstavljenim.

U Gomi, pod izvanrednim okolnostima, usred goleme nevolje i često krajnje bijede, upoznali smo mirotvorce i svjedoke ljubavi. Zbog svoje vjere oni ostaju na nogama usred kaosa, straha i napuštenosti. Pred našim očima ostaje slika Crkve koja je i dalje mjesto dobrodošlice, čak i kada nijedna druga struktura ne funkcionira.

Još sam impresioniran vitalnošću mladih kršćana u Africi. Taj dinamizam je vrsta evanđeoskog ohrabrenja da ostanemo čvrsti u nadi.

Ako nas je 2012. učinila osobito pozornima prema mladim Afrikancima, u 2013. ćemo slušati mlade Azijate: u listopadu i studenom ove godine, neki će od nas ići na hodočašće u nekoliko zemalja s postajama u Seoulu, u Koreji, a zatim u Vasaiju i Mumbaiju, u Indiji.

Godinu 2013. započet ćemo odlaskom u Istanbul sa 100 mladih ljudi, kako bismo proslavili Bogojavljenje s ekumenskim patrijarhom Bartolomejem i kršćanima toga grada.

Pismo objavljeno prošle godine u Berlinu, «Prema novoj solidarnosti», nastavit će podupirati naše traganje tijekom iduće tri godine. Ono je već zacrtalo korake za pripremu «Okupljanja za novu solidarnost» koje će se održati u Taizéu u kolovozu 2015. (www.taize.fr/hr)

Kako bismo nastavili ovu pripremu, posvetit ćemo 2013. godinu, počevši s Europskim susretom u Rimu, traganju za načinima kako «otkriti izvore povjerenja u Boga». «Godina vjere» koju je pokrenuo papa Benedikt XVI. potiče nas na to. Ovdje su četiri prijedloga koji će nam pomoći da idemo naprijed.

f. Alois

Prijedlozi za 2013.

Otkrivanje izvora povjerenja u Boga

Prvi prijedlog

Razgovarati s drugima o našem putu vjere

Što je smisao našega života? Kako se nositi s patnjom i smrću? Što nam daje radost života?

To su pitanja na koja su svaka generacija i svaki čovjek pozvani odgovoriti.

Odgovori ne mogu biti sadržani u gotovim formulama.

« A ako Bog postoji ...?» Pitanje Boga nije nestalo iz vidokruga, ali način na koji je postavljeno radikalno se promijenio.

Činjenica da je individualnost na središnjem mjestu u današnje vrijeme ima pozitivnu stranu: ona afirmira vrijednost ljudske osobe, ljudske slobode i samostalnosti.

Čak i u društvima gdje je religija vrlo prisutna, povjerenje u Boga sve je manje i manje očito, ono zahtijeva osobnu odluku.

«Bog prebiva u svjetlu nedostupnu. Nitko ga od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može» (1 Timoteju 6,16). Te su riječi apostola Pavla vrlo aktualne. Na što nas one potiču?

Tragajmo zajedno, razgovarajući s drugim vjernicima, agnosticima ili ateistima! Linija koja razdvaja vjeru i sumnju prolazi kroz vjernike koliko i kroz nevjernike.

Kada oni koji tragaju za Bogom manje samopouzdanu izražavaju svoju vjeru, to ne znači da manje vjeruju, nego da su duboku svjesni Božje transcendencije. Oni odbijaju zarobiti Boga u koncepte.

Ako nitko ne može vidjeti Boga, kako onda rani kršćani mogu reći da u Isusu možemo vidjeti Boga? «On je slika Boga nevidljivoga», piše isti apostol Pavao (Kološanima 1,15).

Isus je jedno s Bogom, pravi Bog i pravi čovjek, bez odvajanja ili miješanja. Kolike su se borbe vodile tijekom povijesti kako bi se preciziralo značenje tih paradoksalnih izraza otajstva Božjeg! Oni ne mogu nadomjestiti naše traganje, oni su znakovi na putu.

Svime što jest i što čini, Isus pokazuje da je Bog ljubav. On otkriva Božje srce. Bog nije samovoljna moć, nego Onaj koji nas ljubi.

Rani su kršćani svjedočili da je Isus uskrsnuo od mrtvih i da je on u Bogu. I on dolazi položiti Božji život, poput blaga, u srca onih koje susreće. A to je blago osobna prisutnost, ona nosi ime «Duh Sveti», tješi i ohrabruje.

Imena «Otac», «Sin» i «Duh Sveti» ukazuju na to da je Bog zajedništvo, odnos, dijalog, ljubav ... do te mjere da su trojica samo jedno. Tako kršćanska vjera sadrži toliko velik paradoks da mi nikada ne možemo postati gospodarima istine.

Drugi prijedlog

Tražiti načine kako susresti Krista

Isus nije naučavao teoriju, živio je ljudski život poput naših. Jedina je razlika što je u njemu Božja ljubav zasjala bez sjene.

Već i za vrijeme njegova života, mnogi su bili nepovjerljivi prema njemu: «Izvan sebe je» (Marko 3,21), «izjednačuje se s Bogom» (Ivan 5,18).

Nitko nije prisiljen vjerovati u njega. No vjerovanje je više od samog osjećaja. Ono je i čin razuma; moguće je donijeti dobro promišljenu odluku da vjerujemo u Krista.

Što Isusa čini vjerodostojnim? Zašto ga je tijekom dvije tisuće godina, toliko ljudi slijedilo? Nije li to zbog njegove poniznosti? On nije nikome ništa nametao. Jednostavno je išao prema svim ljudima kako bi im rekao da je Bog blizu.

Ukazao je povjerenje onima kojima je društvo odbilo vjerovati. Vratio im je dostojanstvo. Sam je pristao biti prezren i izopćen, kako se ne bi zaniijekala Božja ljubav prema siromašnima te izopćenima.

Mi možemo susresti Krista čitajući u Evandelju priču o njegovom životu. On nas još i danas pita: «Tko sam ja za tebe?» (vidi Matej 16,15). I rekao nam je da nam se daje u Euharistiji.

Možemo ga susresti u zajedništvu onih koji vjeruju u njega, kada su naše Crkve zajednice otvorene prema drugima.

Sljedeće godine tragat ćemo za praktičnim koracima koje mogu doprinijeti ostvarivanju vidljivog zajedništva svih koji vole Krista.

Susrećemo ga u najsiromašnjijima. Isus je za njih imao posebnu ljubav.

«Zaista vam kažem, sve što ste učinili jednomu od moje najmanje braće, meni ste učinili!» (Matej 25,40), željeli bismo potvrditi istinitost ovih Kristovih riječi u pogledu našeg okupljanja u 2015.

Možemo ga susresti kada gledamo na svjedoke koji se oslanjaju na njega.

Podimo, sami ili s nekoliko drugih, kako bismo upoznali i razgovarali sa ženom ili muškarcem čiji je život promijenio susret s Kristom.

Ili zajedno čitajmo životopis nekoga od svjedoka vjere: Franje Asiškog, Josephine Bakhita, Dietricha Bonhoeffera, Majke Tereze, Oscara Romera, Aleksandra Mena i mnogih drugih.

Svi su oni bili vrlo različiti, svaki sa svojim jedinstvenim darovima. Ne trebamo ih pokušati oponašati, nego uočiti kako ih je njihovo povjerenje u Krista preobrazilo.

Oni su imali i svoje mane. No, svi su razgovarali s Bogom u molitvi, čak i ako su neki od njih iskusili unutarnje tmine. Prijateljstvo s Kristom učinilo ih je slobodnima, i tako je ono najbolje u njima moglo procvasti.

Tražiti načine da se oslanjamo na Boga

Vjerovati u Boga, imati povjerenja u njega, znači oslanjati se na njega. Vjerovati ne znači biti u stanju sve objasniti ili imati lakši život, nego nalaziti stabilnost i mjesto odakle krenuti.

To znači ne ovisiti o svojim uspjesima i neuspjesima i, u konačnici, o sebi, nego o Drugome koji nas ljubi.

Nitko ne može živjeti bez nečega na što se može osloniti i zato, u tom smislu, svatko vjeruje u nešto. Isus nas poziva da se oslanjamo na Boga, kao što je on činio i jer je on to činio. On nas uči moliti «Oče naš koji jesi na nebesima».

Tiho klanjanje hrani promišljanje i razumijevanje. No, što je još važnije, ono nas stavlja ispred i unutar otajstva Boga.

Odvojiti „sabatno“ vrijeme, vrijeme kada zastajemo ne radeći ništa, ponuditi svoje vrijeme da otvorimo obližnju crkvu na nekoliko sati tjedno, moliti s drugima, pridružiti se mjesnoj Crkvi svakoga tjedna kako bismo se prisjetili Kristove smrti i uskrsnuća... sve to omogućuje Bogu da pronade prostor u našem svakodnevnom životu.

Svaki čovjek ima unutarnji život, gdje se miješaju svjetlost i sjena, radosti i strahovi, povjerenje i sumnja. Ondje se mogu događati iznenađujuća otvaranja.

Kada znamo da smo ljubljeni ili kada ljubimo, kad iskusimo prijateljske veze, ili kad nas dotakne ljepota stvaranja ili ljudske kreativnosti, sine nam da je život doista lijep. Ti nas trenuci mogu iznenaditi, oni mogu nastati čak i u razdoblju patnje, poput svjetlosti koja dolazi s nekog drugog mjesta.

U njima možemo jednostavnim srcem vidjeti prisutnost Duha Svetoga u našem životu.

U naše doba, kada mnogi proživljavaju razorene odnose i neočekivane promjene u svom životu, odnos s Kristom može nam dati kontinuitet i smisao.

Vjera ne čini da naše unutarnja proturječja nestanu, ali nas Duh Sveti osposobljuje da živimo život radosti i ljubavi.

Četvrti prijedlog

Biti bez straha otvoren prema budućnosti i prema drugima

Uvjerenost vjere ne zatvara nas u sebe. Pouzdanje u Krista otvara nas prema povjerenju u budućnost i povjerenju u druge. Ono nas potiče da se s hrabrošću suočimo s problemima našega života i našeg vremena.

Vjera je poput sidra koje nas učvršćuje u Božjoj budućnosti, u uskrsnom Kristu s kojim nas neraskidivo veže. Evanđelje ne nudi prostor za nagađanja o životu poslije smrti, nego nas drži u nadi da ćemo vidjeti Krista, koji već je naš život.

Vjera nas lišava straha od budućnosti ili drugih.

Pouzdanje vjere nije naivno. Ono je svjesno zla koje je prisutno u čovječanstvu, pa i u našem srcu. No, ono ne zaboravlja da je Krist došao za sve.

Povjerenje u Boga u nama rađa novi pogled na druge, na svijet i na budućnost – pogled pun zahvalnosti i nade, kao i pozornost prema ljepoti.

Povjerenje u Boga oslobađa kreativne snage.

I tada možemo pjevati sa svetim Grgurom iz četvrtog stoljeća: «Ti koji si onkraj svega, koji te um može shvatiti? Sva te bića slave. Čeznja svih dopire do tebe.»

Poruke primljene za Susret u Rimu:

vidi: <http://www.taize.fr/hr>

U kolovozu 2015.:

U Taizéu: Okupljanje za novu solidarnost

75. obljetnica Taizéa

100. obljetnica rođenja brata Rogera